

PROLOG

ET UVENTET PUBLIKUM

Magi var forbudt i alle fire kongeriger – og det var mildt sagt. Magi var den værste kriminelle handling, en person kunne begå, og der var intet, der blev betragtet som mere moralsk forkasteligt. Alene det at blive *sat i forbindelse* med en dømt heks eller troldmand var der dødsstraf for på de fleste kanter.

I Det Nordlige Kongerige blev gerningsmænd og deres familier stillet for retten og brændt på bålet med det samme. I Det Østlige Kongerige skulle der ganske lidt bevismateriale til for at dømme de anklagede og deres kære til galgen. Og

i Det Vestlige Kongerige blev de, der var mistænkt for at være hekse og troldmænd, druknet uden overhovedet at blive stillet for retten.

Henrettelserne blev meget sjældent eksekveret af ordensmagten eller rigsembetsmænd. Sædvanligvis blev afstraffelserne udført af vrede borgere, som i samlet flok tog loven i egne hænder. Selvom det ikke var velset, blev den grusomme sport helt og aldeles tolereret af rigernes regenter. Lederne var i sandhed henrykte over, at deres folk havde noget andet end regeringen at rette deres vrede mod. Så monarkerne tog godt imod adspredelsen og tilskyndede endda til den i perioder med politisk uro.

”Han eller hun, som vælger magiens vej, har valgt fordømmelsens vej,” forkyndte kong Nobleton af Norden. Samtidig var *hans* skødesløshed skyld i den værste hungersnød i rigets historie.

”Vi må aldrig udvise sympati for folk med så afskyelige tilbøjeligheder,” erklærede dronning Endustria af Østen og hævdede så øjeblikkeligt skatten for at finansiere et nyt sommerslot.

”Magi er en hån mod Gud og naturen og en fare for den gældende moral,” udtalte kong Warworth af Vesten. Heldigvis for ham afledte udtalelsen folkets opmærksomhed fra rygterne om de otte uægte børn, som han havde med otte forskellige elskerinder.

Når først en heks eller troldmand var blevet afsløret, var forfølgelse uundgåelig. Mange flygtede ind i den tætte og farlige skov kendt under navnet Melletrummet, som grænsede op til de fire kongeriger. Desværre var Melletrummet hjem for dværge, elvere, trollinger, trolde, kæmper og alle de andre

racer, som menneskene havde forvist i årenes løb. De hekse og troldmænd, som søgte tilflugt i skoven, fandt for det meste en hurtig død i kløerne på et barbarisk væsen.

Den eneste form for nåde, de formodede hekse og troldmænd kunne opnå (hvis det overhovedet kunne kaldes for *nåde*), fandtes i Det Sydlige Kongerige.

Så snart kong Champion XIV arvede tronen efter sin far, den afdøde Champion XIII, afskaffede hans første kongelige dekret dødsstraffen for dømte magiudøvere. I stedet blev lovbruderne dømt til fængsel på livstid med tvangsarbejde (og hver dag blev de mindet om, hvor *taknemmelige* de burde være). Kongen ændrede ikke loven af ren og skær barmhjerlighed, men som et forsøg på at forlige sig med et traumatisk minde.

Da Champion var barn, blev hans egen mor halshugget på grund af en 'formodet interesse' for magi. Anklagen kom fra Champion XIII selv, så ingen overvejede at sætte spørgsmålstegn ved beskyldningen eller undersøge dronningens uskyld nærmere, selvom der blev stillet spørgsmål til Champion XIII's motiver den følgende dag, da han giftede sig med en meget yngre og smukkere kvinde. Siden dronningens alt for tidlige død havde Champion XIV talt dagene, indtil han kunne hævne sin mor ved at ødelægge sin faders eftermæle. Og så snart kronen var placeret på hans hoved, viede Champion XIV det meste af sin regeringstid til at slette Champion XIII fra Det Sydlige Kongeriges historie.

Nu på sine gamle dage brugte kong Champion XIV det meste af sin tid på at lave så lidt som overhovedet muligt. Hans kongelige dekreter var blevet reduceret til grynt og rullen med øjnene. I stedet for kongelige besøg vinkede kongen

dovent til folkemængderne fra sin vogn. Og det tætteste, han kom på kongelige erklæringer, var beklagelser over, at hans slotskorridorer var 'for lange' og trapperne 'for stejle'.

Champion gjorde det til en sport at undgå mennesker – specielt sin selvfærdige familie. Han spiste sine måltider alene, gik i seng alene, sov længe og satte pris på sine lange eftermiddagslure (og Gud forbarme sig over den stakkels sjæl, som vækkede ham, før han var klar).

Men der var en bestemt eftermiddag, hvor kongen blev vækket i utide, ikke af et ubetænksomt barnebarn eller en klodset hushjælp, men af et pludseligt skift i vejret. Champion vågnede forskrækket til den dumpe lyd af tunge regndråber, som ramte hans sovekammervindue, og lyden af kraftige vinde, som fløjtede ned gennem skorstenen til hans ildsted. Det havde været sådan en solrig og klar dag, da han gik til ro, så stormen kom helt og aldeles bag på den søvndrukne regent.

”Jeg er stået op,” bekendtgjorde Champion.

Kongen ventede på, at det nærmeste tyende skulle komme ilende ind og hjælpe ham ned fra hans høje seng, men hans råb blev ikke besvaret.

Champion rømmede sig angrebslystent. ”Jeg sagde, *jeg er stået op*,” råbte han igen, men besynderligt nok var der stadig ingen reaktion.

Det knagede i kongens led, da han modvilligt kravlede ud af sengen, og mens han humpede hen over stengulvet for at hente sin slåbrok og sine tøfler, mumlede han en stribe bandeord. Da han var klædt på, fløj han ud ad sovekammerdørene, klar til at skælde ud på det første tyende, han fik øje på.

”Hvorfor er der ingen, der svarer? Hvad i alverden kan være mere vigtigt end ...”

Champion blev tavs og kiggede sig undrende omkring. Salonen uden for hans sovekammer vrimlede normalt med tjenestepiger og hushovmestre, men nu var den helt tom. Selv soldaterne, som bevogtede dørene dag og nat, havde forladt deres poster.

Kongen kiggede søgende ind i korridoren i den anden ende af salonen, men den var lige så tom. Ikke alene var den ryddet for tjenestefolk og soldater, men alt *lyset* var også forsvundet. Hvert eneste stearinlys i lysekronerne og alle faklerne på væggene var blevet slukket.

”Hallo?” råbte Champion ind i spisesalen. ”Er der nogen?” Men det eneste, han hørte, var genlyden af sin egen stemme.

Kongen bevægede sig varsomt gennem slottet i sin søgen efter en anden levende sjæl, men det eneste, han fandt, var mere mørke. Det var yderst foruroligende – han havde levet hele sit liv på slottet, lige siden han var en lille dreng, og han havde aldrig oplevet det så livløst. Champion kiggede ud gennem hvert eneste vindue, han passerede, men regnen og tågen gjorde det umuligt for ham at se noget som helst.

Til sidst drejede kongen om hjørnet til en lang korridor og fik øje på et flakkende skær, som kom inde fra hans private arbejdsværelse. Døren stod på vid gab, og nogen nød varmen fra ilden derinde. Det ville have været et meget indbydende syn, hvis ikke omstændighederne havde været så sælsomme. Kongens hjerte bankede hurtigere og hurtigere for hvert skridt, han tog, og han kiggede ængsteligt gennem døråbningen for at se, hvem der ventede derinde.

”Åh, se! Kongen er vågnet!”

”Omsider.”

”Så så, piger. Vi skal være ærbødige over for Hans Majestæt.”

Kongen fandt to piger og en smuk kvinde siddende i sofaen i sit arbejdsværelse. Da han trådte indenfor, rejste de sig hurtigt op og bukkede for ham.

”Deres Majestæt, det er mig en fornøjelse at træffe Dem,” sagde kvinden.

Hun havde en elegant, lilla kjole på, som matchede hendes store, klare øjne, og mærkeligt nok kun én handske, som dækkede hele hendes venstre arm. Hendes mørke hår var gemt under en kunstfærdig lille hovedbeklædning med blomster, fjer og et kort slør, der dækkede hendes ansigt. Pigerne kunne ikke være meget mere end ti år og havde hvide kjoler på og lærredsslør om hovedet.

”Hvem pokker er De?” spurgte Champion.

”Åh, undskyld mig,” sagde kvinden. ”Jeg er madame Weatherberry, og dette er mine lærlinge, frøken Tangerina Turkin og frøken Skylene Lavenders. Jeg håber ikke, De har noget imod, at vi gjorde os det behageligt i Deres arbejdsværelse. Vi har rejst forfærdelig langt for at nå frem og kunne ikke modstå et behageligt ildsted, mens vi ventede.”

Madame Weatherberry lod til at være en meget varm og karismatisk kvinde. Hun var den sidste person, som kongen havde forventet at finde i det forladte slot, hvilket på mange måder gjorde kvinden og situationen endnu mere mærkværdig. Madame Weatherberry rakte sin højre arm frem for at give hånd til Champion, men han besvarede ikke den venlige gestus. I stedet målte monarken sine uventede gæster med øjnene og trådte et langt skridt baglæns.

Pigerne fniste og betragtede den mistroiske konge, som om de kiggede ind i hans sjæl og fandt den latterlig.

”Det her er et privat rum i en kongelig residens!” irettesatte

Champion dem. ”Hvor vover De at gå ind uden tilladelse! Jeg kunne få Dem pisket for det!”

”Jeg håber, De kan tilgive, at vi trængte os på,” sagde madame Weatherberry. ”Det er ikke vores sædvanlige stil at brase ind i andres hjem uanmeldt, men jeg er bange for, at jeg ikke havde noget valg. Forstår De, jeg har skrevet til Deres sekretær, hr. Fellows, i nogen tid. Jeg ville gerne i audiens hos Dem, men desværre svarede hr. Fellows aldrig på nogen af mine breve – han er en temmelig ineffektiv mand, om jeg så må sige. Måske er det på tide at skifte ham ud? Under alle omstændigheder er der et meget aktuelt anliggende, som jeg er ivrig efter at drøfte med Dem, så her er vi.”

”Hvordan er denne kvinde overhovedet kommet ind?” råbte kongen ud i det tomme slot. ”Hvor i himlens navn er alle henne?”

”Jeg er bange for, at alle Deres undersætter er indisponerede i øjeblikket,” meddelte madame Weatherberry.

”Hvad mener De med *indisponerede*?” sagde Champion skarpt.

”Åh, det er ikke noget at være bekymret over – *blot en lille fortryllelse for vores sikkerheds skyld*. Jeg lover, at alle Deres tjenestefolk og soldater vender tilbage, når vi har haft tid til at tale sammen. Diplomati er så meget lettere, når der ikke er nogen afbrydelser, synes De ikke også?”

Madame Weatherberry talte stille og roligt, men ét ord fik Champion til at spile øjnene op og hans blodtryk til at stige.

”*Fortryllelse?*” gispede kongen. ”De er ... De er ... *De er en HEKS!*”

Champion pegede så panisk på madame Weatherberry, at han forstrakte alle musklerne i sin højre skulder. Kongen

stønnede og tog sig til armen, og hans gæster fnisede over hans dramatiske optræden.

”Nej, Deres Majestæt, jeg er ikke en *heks*,” sagde hun.

”Du skal ikke lyve for mig, kvinde!” råbte kongen. ”Kun hekse laver fortryllelser!”

”Nej, Deres Majestæt, det er ikke rigtigt.”

”Du er en heks, og du har forbandet dette slot med din magi! Det skal du få betalt!”

”Jeg kan se, at det ikke er Deres stærke side at høre efter,” sagde madame Weatherberry. ”Måske ville mit budskab synke ind, hvis jeg gentog mig selv tre gange? Jeg har erfaret, at det er en nyttig fremgangsmåde over for folk med indlæringsvanskeligheder. Her kommer det så: *Jeg er ikke en heks. Jeg er ikke en heks. Jeg er ikke en ...*”

”HVIS DU IKKE ER EN HEKS, HVAD ER DU SÅ?”

Det var lige meget, hvor højt kongen skreg, og hvor op-hidset han blev; madame Weatherberry opførte sig stadig lige høfligt. ”Faktisk, Deres Majestæt, er det ét af de emner, jeg gerne vil tale med Dem om i dag,” sagde hun. ”Nå, men vi ønsker ikke at tage mere af Deres tid end højst nødvendigt. Vil De venligst sætte Dem ned, så vi kan komme i gang?”

Som ført af en usynlig hånd begyndte stolen bag kongens skrivebord at bevæge sig af sig selv, og madame Weatherberry gjorde tegn til ham om at sætte sig. Champion var ikke sikker på, at han havde noget valg, så han satte sig ned og kiggede nervøst fra den ene til den anden. Pigerne satte sig i sofaen og foldede pænt deres hænder i skødet. Madame Weatherberry satte sig mellem sine lærlinge og trak sit slør lidt op, så hun kunne se regenten lige i øjnene.

”Først vil jeg gerne takke Dem, Deres Majestæt,” begyndte

madame Weatherberry. ”De er den eneste hersker i historien, som har udvist nogen form for barmhjertighed over for den magiske befolkning – ganske vist vil nogen måske sige, at livsvarigt fængsel med tvangsarbejde er værre end døden, men det er stadig et skridt i den rigtige retning. Og jeg er sikker på, at vi kan gøre dette skridt til et tigerspring, hvis vi blot ... Deres Majestæt, er der noget i vejen? Jeg har tilsyneladende ikke Deres fulde opmærksomhed.”

En sælsom summen og susen havde fanget kongens opmærksomhed, mens hun talte. Han kiggede rundt i arbejdsværelset, men kunne ikke finde ud af, hvor de underlige lyde kom fra.

”Undskyld, men jeg syntes, jeg hørte noget,” sagde kongen. ”Hvad var det, De sagde?”

”Jeg gav udtryk for min taknemmelighed for den barmhjertighed, De har vist den magiske befolkning.”

Kongen brummede af afsky. ”De tager altså fejl, hvis De tror, at jeg har nogen som helst medfølelse med den *magiske befolkning*,” hånede han. ”Tværtimod mener jeg, at magi er lige så rædselsfuldt og naturstridigt, som alle de andre monarker gør. Jeg er optaget af dem, som bruger magi til at misbruge loven.”

”Og det er prisværdigt, min herre,” sagde madame Weatherberry. ”Deres fokus på retfærdighed er det, der adskiller Dem fra alle de andre monarker. Men jeg vil gerne gøre Dem klogere på magi, så De kan fortsætte med at gøre dette kongerige til et mere retfærdigt og trygt sted for *hele* Deres folk. Når alt kommer til alt, så kan retfærdighed ikke eksistere for én, hvis den ikke eksisterer for alle.”

Deres samtale var kun lige begyndt, og kongen brød sig

allerede ikke om den. ”Hvad mener De med at *gøre mig kloge-*re?” vrængede han.

”Deres Majestæt, at magi betragtes som kriminelt og forkasteligt, er den største uretfærdighed i vor tid. Men med de rette modifikationer og tilføjelser – og *lidt strategisk PR* – kan vi ændre alt det. Sammen kan vi skabe et samfund, som støtter alle samfundslag og hjælper dem med at forløse deres fulde potentiale, og ... Deres Majestæt, hører De efter? Det ser ud til, at jeg har tabt Dem igen.”

Igen blev kongen distraheret af den mystiske summen og susen. Hans øjne afsøgte arbejdsværelset mere febrilsk end før, og han hørte kun hvert andet ord af det, madame Weatherberry sagde.

”Jeg må have misforstået Dem,” sagde han. ”I et kort øjeblik lød det, som om De foreslog *lovliggørelse af magi*.”

”Ih, det var ingen misforståelse,” sagde madame Weatherberry leende. ”Lovliggørelse af magi er *præcis*, hvad jeg foreslår.”

Champion rankede sig pludselig i stolen og greb hårdt fat om armlænene. Madame Weatherberry havde hans fulde opmærksomhed nu. Hun kunne da umuligt antyde noget så grotesk.

”Hvad er der i vejen med Dem, kvindemenneske?” vrængede kongen. ”Magi må *aldrig* blive lovliggjort!”

”Faktisk, min herre, er det så afgjort en mulighed,” sagde madame Weatherberry. ”Det eneste, der kræves, er et simpelt dekret, som afkriminaliserer handlingen, og så vil den brændemærkning, som omgiver den, blive mindre med tiden.”

”Jeg vil hellere afkriminalisere mord og tyveri!” erklærede kongen. ”Herren angiver tydeligt i Trosbogen, at magi er en

skrækkelig synd og derfor en *forbrydelse* i dette kongerige! Og hvis forbrydelser ikke havde konsekvenser, ville vi leve i komplet kaos!”

”Dér tager De fejl, Deres Majestæt,” sagde hun. ”Ser De, magi er *ikke* den forbrydelse, som verden tror, det er.”

”*Selvfølgelig er det det!*” protesterede han. ”Jeg har oplevet magi blive brugt til at narre og pine uskyldige mennesker! Jeg har set ligene af børn, som blev slagtet på grund af trylledrikke og trylleformularer! Jeg har været i landsbyer, som var plaget af forbandelser og forhekselser! Så De kan lige vove på at forsvare magi over for mig, madame! Den magiske befolkning kommer aldrig til at få det mindste gran af sympati eller forståelse fra *denne* regent!”

Champion kunne ikke have udtrykt sig mere klart, men madame Weatherberry lænede sig frem og smilede, som om de var enige om noget.

”Det kommer måske bag på Dem, min herre, men jeg er fuldkommen enig,” sagde hun.

”Er De?” spurgte han med et mistroisk blik.

”Åh ja, *fuldkommen,*” gentog hun. ”Jeg mener, at de, der piner og plager uskyldige mennesker, *skal* straffes for deres handlinger – og *hårdt*, vil jeg godt understrege. Der er blot en mindre fejlslutning i Deres ræsonnement. De situationer, som De har oplevet, skyldes ikke magi, men *heksekunst.*”

Kongen fik et anspændt udtryk i ansigtet og kiggede på madame Weatherberry, som om hun talte et fremmed sprog. ”*Heksekunst?*” sagde han hånligt. ”Det har jeg aldrig hørt om.”

”Så tillad mig at forklare,” sagde madame Weatherberry. ”Heksekunst er en grufuld og ødelæggende praksis. Den stammer fra en mørk trang til at *vildlede* og *skabe kaos*. Kun

folk med ondskab i hjertet er i stand til at udøve heksekunst, og tro mig, de fortjener en hvilken som helst skæbne, som de selv er skyld i. Men *magi* er noget helt andet. I sin inderste kerne er magi en ren og positiv kunstart. Magi skal *hjælpe* og *helbrede* dem, som har brug for det, og kommer kun fra dem, der har godhed i hjertet.”

Kongen lænede sig tilbage i stolen og tog sig til hovedet, ør af forvirring.

”Åh nej, jeg har overvældet Dem,” sagde madame Weatherberry. ”Lad mig forenkler det for Dem så. *Magi er godt, magi er godt, magi er godt. Heksekunst er ondt, heksekunst er ondt, heksekunst er ...*”

”De skal ikke være nedladende over for mig, kvindemenneske – jeg hørte godt, hvad De sagde!” mukkede kongen. ”Giv mig lige et øjeblik til at forstå, hvad De siger!”

Champion udstødte et langt suk og masserede sine tindinger. Det var som regel svært for ham at fordøje information så kort tid efter en lur, men det her var en helt anden størrelse. Kongen holdt sig for øjnene og koncentrerede sig, som om han læste en bog bag sine øjenlåg.

”De siger, at magi ikke er det samme som heksekunst?”

”Det er korrekt,” sagde madame Weatherberry med et opmuntrende nik. ”To vidt forskellige ting.”

”Og de er i virkeligheden fundamentalt forskellige?”

”Diametrale modsætninger, min herre.”

”Hvis ikke *hekse*, hvad kalder man så dem, som udøver magi?”

Stolt rankede Madame Weatherberry ryggen. ”Vi kalder os selv for *feer*, min herre.”

”*Feer?*” spurgte kongen.

”Ja, *feer*,” gentog hun. ”Forstår De nu mit ønske om at gøre Dem klogere? Verden bør ikke bekymre sig om *feer*, som udøver magi, men om hekse, som begår hekseri. Men på tragisk vis er vi blevet sidestillet og fordømt som helt identiske i århundreder. Men med min vejledning og Deres indflydelse er vi heldigvis i stand til at rette op på det.”

”Jeg er bange for, at jeg er uenig,” sagde kongen.

”Hvabehar?” svarede madame Weatherberry.

”Den ene stjæler måske af grådighed, og den anden stjæler måske for at overleve, men de er begge tyveknægte – det er underordnet, om den ene har *godhed* i sit hjerte.”

”Men, min herre, jeg troede, jeg havde gjort det helt klart, at heksekunst er en forbrydelse, og at magi ikke er.”

”Ja, men *begge* har været anset for syndige fra tidernes morgen,” sagde Champion dernæst. ”Ved De, hvor svært det er at omdefinere noget for samfundet? Det tog mig årtier at overbevise mit kongedømme om, at kartofler ikke er giftige – og folk undgår dem stadig på markedspladserne!”

Madame Weatherberry rystede vantro på hovedet. ”Sammenligner De en uskyldig folkerace med kartofler, min herre?”

”Jeg forstår Deres hensigt, madame, men verden er ikke klar til det – *jeg* er ikke klar til det, for pokker! Hvis De vil redde *feerne* fra uretfærdig straf, så foreslår jeg, at De lærer dem at gå stille med dørene og modstå trangen til at bruge magi! Det vil være langt lettere end at overbevise en stædig verden om at forbedre sig.”

”Modstå *trangen*? Min herre, det kan De ikke mene alvorligt!”

”Hvorfor ikke? Almindelige mennesker modstår fristelser hver eneste dag.”

”Fordi De forudsætter, at man kan slå magi fra – som om det er en eller anden form for *valg*.”

”Selvfølgelig er magi et valg!”

”NEJ! DET! ER! IKKEEEE!”

For første gang, siden deres ordveksling begyndte, kunne man ane en snert af rodfæstet vrede trænge igennem madame Weatherberrys muntre gemyt, og hendes ansigtsudtryk ændrede sig til en stenhård, skræmmende skulen. Det var, som om Champion sad over for en helt anden kvinde – en kvinde, som man burde frygte.

”Magi er *ikke* et valg,” sagde madame Weatherberry skarpt. ”*Uvidenhed* er et valg. *Had* er et valg. *Vold* er et valg. Men nogens *eksistens* er aldrig et valg eller en fejl, og det er bestemt ikke en forbrydelse. De ville gøre klogt i at sætte Dem ind i tingene.”

Champion var for bange til at sige et eneste ord mere. Det *kunne* være noget, han forestillede sig, men kongen kunne have svoret, at stormen udenfor tog til, i takt med at madame Weatherberrys vrede blussede op. Det var tydeligvis en tilstand, hun sjældent overgav sig til, for hendes lærlinge virkede lige så utilpasse som kongen. Feen lukkede øjnene, tog en dyb indånding og lagde en dæmper på sig selv, før hun fortsatte deres diskussion.

”Vi skulle måske give Hans Majestæt en demonstration,” foreslog madame Weatherberry. ”Tangerina? Skylene? Vil I være så venlige at vise kong Champion, hvorfor magi ikke er et valg?”

Lærlingene udvekslede et ivrigt smil – de havde ventet på det her. De sprang på benene, lagde hver især deres kappe og viklede dernæst deres hovedklæde af. Tangerina afslørede en kjole

lavet af dryppende stykker bikage og en bikube af strålende orange hår, som var hjemsted for en levende sværm af humlebier. Skylene afdækkede en safirblå badedragt, og i stedet for hår havde hun en kontinuerlig strøm af vand, der rislede ned ad hendes krop og fordampede, når det nåede hendes fødder.

Champion tabte kæben, da han så, hvad pigerne havde holdt skjult. I alle sine år på tronen havde han aldrig set magi være så integreret en del af en persons udseende. Mysteriet om den besynderlige summen og susen var nu opklaret.

”Du gødeste,” sagde kongen åndeløst. ”Er alle feer sådan her?”

”Magi påvirker os forskelligt,” sagde madame Weatherberry. ”Nogle lever helt almindelige liv, indtil deres magi viser sig, mens andre viser fysiske træk, fra det øjeblik de bliver født.”

”Det kan ikke være rigtigt,” indvendte kongen. ”Hvis folk blev født med magiske træk, ville fængslerne være fulde af spædbørn! Og vores retssystem har aldrig fængslet et spædbarn.”

Madame Weatherberry bøjede hovedet og kiggede ned i gulvet med et trist blik.

”Det er, fordi de fleste feer bliver dræbt eller efterladt ved fødslen. Deres forældre frygter konsekvenserne af at sætte et magisk barn i verden, så de gør det, der er nødvendigt, for at undgå afstraffelse. Det var et under, at jeg fandt Tangerina og Skylene, før de blev gjort fortræd, men de færreste er så heldige. Deres Majestæt, jeg forstår Deres forbehold, men det, der sker med disse børn, er ubarmhertigt og primitivt. Lovliggørelse af magi handler om meget mere end uretfærdighed, det handler om at *redde uskyldige børn!* Det kan De vel finde medfølelse og forståelse for i Deres hjerte.”

Champion vidste, at han levede i en barsk verden, men han havde været uvidende om disse grufuldheder. Han rokkede frem og tilbage i stolen, mens hans modvilje bekrigede hans medfølelse. Madame Weatherberry kunne mærke, at hun gjorde fremskridt med kongen, så hun fremlagde et synspunkt, som hun havde gemt til det helt rette tidspunkt.

”Tænk på, hvor anderledes verden ville være, hvis den udviste mere barmhjertighed over for den magiske befolkning. Tænk på, hvor anderledes *Deres* liv ville være, *Deres* Majestæt.”

Pludselig blev Champion overvældet af minder om sin mor. Han huskede hendes ansigt, hendes smil, hendes latter, men allertydeligst var mindet om deres tætte omfavnelser, lige før hun blev slæbt afsted mod en alt for tidlig død. Til trods for hvor rusten hans hukommelse var blevet med alderen, var de minder for evigt brændt ind i hans hjerne.

”Jeg ville gerne hjælpe Dem, men at lovliggøre magi er nok mere problematisk end produktivt. At tvinge befolkningen til at acceptere det, de hader og frygter, kan forårsage oprør! Heksejagter, som vi kender dem, kunne udvikle sig til fuldt udviklede folkedrab!”

”Tro mig, jeg er ikke fremmed over for menneskets natur,” sagde madame Weatherberry. ”Lovliggørelsen af magi kan vi ikke haste igennem. Tværtimod skal den behandles skånsomt, med tålmodighed og vedholdenhed. Hvis vi vil ændre verdens holdning, skal det opmuntres, ikke tvinges – og intet opmuntrer folk som et godt skue.”

Nervøs anspændthed bredte sig i kongens ansigt. ”Skue?” spurgte han frygtomt. ”Hvilken slags *skue* planlægger De?”

Madame Weatherberry smilede, og hendes strålende øjne strålede endnu mere – det var denne del, hun havde ventet på.

”Første gang jeg mødte Tangerina og Skylene, var de fanget af deres egen magi,” fortalte hun ham. ”Ingen kunne komme i nærheden af Tangerina uden at blive angrebet af hendes bier, og stakkels Skylene boede i en sø, fordi hun gennemvædede alt, hvad hun trådte på. Så jeg tog pigerne under mine vinger og lærte dem at styre deres magi, og nu er de begge aldeles vel-fungerende teenagere. Det smerter mig dybt at tænke på alle de andre børn derude, som kæmper med, hvem eller hvad de er, så jeg har besluttet mig for at åbne mine døre og give dem en ordentlig uddannelse.”

”Vil De starte en *skole*?” spurgte kongen.

”Lige præcis,” sagde hun. ”Jeg kalder den for Madame Weatherberrys Akademi for Unge Magiudøvere – selvom det dog stadig er en arbejdstitel.”

”Og hvor skal dette akademi så ligge?” spurgte han.

”Jeg har for nylig anskaffet mig nogle få tønder land i den sydøstlige del af Mellemrummet.”

”*Mellemrummet*?” protesterede kongen. ”Er De fuldstændig vanvittig, kvindemenneske? Mellemrummet er alt for farligt for børn! De kan ikke åbne en skole dér!”

”Åh, det kan De til en vis grad have ret i,” sagde madame Weatherberry. ”Mellemrummet er ualmindelig farligt for folk, der ikke kender til dets territorier. Imidlertid er der mange medlemmer af den magiske befolkning, deriblandt mig selv, som har haft det godt med at bo i Mellemrummet i årtier. Den jord, jeg har anskaffet mig, ligger meget afsides og er meget uforstyrret. Jeg har installeret alle passende beskyttelsesværn for at garantere mine elevers sikkerhed.”

”Men hvordan skal et akademi kunne hjælpe på lovlig-gørelsen af magi?”

”Når jeg har oplært mine elever til at mestre deres evner, så præsenterer vi os langsomt for verden. Vi vil bruge vores magi til at helbrede de syge og hjælpe de nødlidende. Efter nogen tid vil budskabet om vores barmhjertighed have bredt sig til kongerigerne. Feer kommer til at blive indbegrebet af generøsitet, og vi vil vinde folks hjerter. Verden vil indse alt det gode, som magi kan tilbyde, deres meninger om magi vil ændre sig, og de vil til sidst tage den magiske befolkning til sig.”

Champion kløede sig på hagen, mens han tænkte over madame Weatherberrys flotte plan. Af alle de detaljer, hun havde givet ham, havde hun glemt den vigtigste af dem alle – *hans* indblanding.

”Det virker, som om De er i stand til at gøre det hele på egen hånd. Hvad vil De have, jeg skal gøre?”

”Jeg vil naturligvis have Deres samtykke,” sagde hun. ”Feer ønsker folks tillid, og den eneste måde, vi kan vinde folks tillid på, er ved at gøre tingene på den rigtige måde. Så jeg vil gerne have Deres officielle tilladelse til at rejse frit omkring i Det Sydlige Kongerige, når jeg skal hverve elever. Jeg vil også gerne have, at De lover, at de børn og familier, jeg støder på, bliver forskånet for retsforfølgelse. Min mission er at tilbyde disse unge mennesker et bedre liv; jeg ønsker ikke at bringe nogen i lovmæssig fare. Det skal nok blive meget svært at overbevise forældre om at lade deres børn gå i magiskole, men at have deres regents velsignelse vil gøre det så meget lettere – især hvis den velsignelse er på skrift.”

Madame Weatherberry viftede en hånd hen over kongens skrivebord, og et stykke gyldent pergamentpapir dukkede op foran ham. Alt, hvad hun havde bedt om, var allerede skrevet ned – det eneste, hun havde brug for, var kongens underskrift.

Champion gned sig nervøst på lårene, mens han læste dokumentet igennem igen og igen.

”Det her kan gå galt på så mange måder,” sagde kongen. ”Hvis mine undersåtter fandt ud af, at jeg gav en heks ... undskyld, en *fe* tilladelse til at optage deres børn på en magiskole, ville der blive optøjer i gaderne! Mit folk ville forlange mit hoved på et fad!”

”I så fald må De sige til Deres folk, at De har beordret mig til at *rense* Deres kongerige for magiske børn,” foreslog hun. ”Sig, at i et forsøg på at skabe en fremtid uden magi fik De ungerne indfanget og ført væk. Jeg har lagt mærke til, at jo mere enkel en udtalelse er, desto mere tager folk den til sig.”

”Det er stadig risikabelt for os begge! At have min tilladelse garanterer ikke Deres beskyttelse. Er De ikke bekymret for Deres sikkerhed?”

”Deres Majestæt, jeg vil minde Dem om, at jeg har fået staben fra et helt slot til at forsvinde ud i den blå luft, Tangerina styrer en bisværn, og Skylene har vand nok strømmende igennem sig til at oversvømme en dyb dal. Vi kan passe på os selv.”

Til trods for hendes udsagn virkede kongen mere ængstelig end overbevist. Madame Weatherberry var så tæt på at få det, hun ville have – hun måtte udviske Champions tvivl, før den overvældede ham. Heldigvis havde hun stadig ét våben tilbage i sit arsenal til at opnå hans samtykke med.

”Tangerina? Skylene? Vil I give kongen og mig et øjeblik alene?” spurgte hun.

Det var tydeligt, at Tangerina og Skylene ikke ønskede at gå glip af selv den mindste del af madame Weatherberrys samtale med kongen, men de respekterede deres mentors ønske og

ventede ude i gangen. Da døren var lukket bag dem, lænede madame Weatherberry sig frem mod Champion og kiggede ham dybt i øjnene med et alvorligt udtryk i ansigtet.

”Min herre, kender De til *Den Nordlige Konflikt*?” spurgte hun.

Hvis kongens udstående øjne var nogen form for tilkendegivelse, kendte Champion endog meget til den. Alene det, at Den Nordlige Konflikt blev nævnt, havde en lammende effekt på ham, og han havde svært ved at svare.

”Hvor... hvor... hvordan i alverden kender De til den?” ville han vide. ”Det er en fortrolig sag!”

”Den magiske befolkning er måske nok lille og splittet, men det rygtes hurtigt, når en af os ... altså, *laver skandale*.”

”*Laver skandale*? Er det, hvad jeres slags kalder det?!”

”Deres Majestæt, vær venlig ikke at hæve stemmen,” sagde hun og nikkede mod døren. ”Små gryder har også ører. Mine piger ville blive ekstremt bekymrede, hvis de vidste, hvad det er, vi drøfter.”

Det kunne Champion godt forholde sig til, for han var selv begyndt at føle sig skidt tilpas. At blive mindet om emnet var som at stifte bekendtskab med et spøgelse endnu en gang – et spøgelse, han troede var blevet manet i jorden.

”Hvorfor nævner De overhovedet sådan en frygtelig ting?” spurgte han.

”Fordi der lige nu ikke er nogen garanti for, at Den Nordlige Konflikt ikke krydser grænsen og når frem til Deres hoveddør,” sagde madame Weatherberry advarende.

Kongen rystede på hovedet. ”Det kommer ikke til at ske. Kong Nobleton forsikrede mig om, at han tog sig af situationen. Han gav os sit ord på det.”

”Kong Nobleton løj for Dem! Han fortalte de andre regenter, at han har konflikten under kontrol, fordi han føler sig ydmyget over, hvor slemt det står til! Over halvdelen af Det Nordlige Kongerige er gået til grunde! Tre fjerdedele af hans hær er væk, og det, der er tilbage, svinder ind dag for dag! Kongen skyder skylden på *hungersnød*, fordi han er skrækslagen for at miste tronen, hvis hans folk kendte sandheden!”

Al farve forsvandt fra Champions ansigt, og han skælvede på stolen. ”Ja? Kan jeg stille noget op? Eller er det bare meningen, at jeg skal sidde og vente på selv at gå til grunde?”

”For nylig har der vist sig at være en form for håb,” sagde madame Weatherberry. ”Nobleton har udpeget en ny øverstbefalende, general White, til at lede de tilbageværende forsvarsstyrker. Indtil videre er det lykkedes generalen at inddæmme situationen bedre end sine forgængere.”

”Nå, det er da altid noget,” sagde kongen.

”Jeg beder til, at general White kan løse situationen, men De må være forberedt, hvis han ikke kan,” sagde hun. ”Og skulle konflikten krydse grænsen til Det Sydlige Kongerige, ville det være *meget* fordelagtigt for Dem at have et akademi af udlærte feer på Deres side.”

”Tror De, at Deres *elever* ville kunne stoppe konflikten?” spurgte han med desperation i øjnene.

”Ja, Deres Majestæt,” sagde hun fuld af selvtillid. ”Jeg tror, at mine fremtidige elever vil udrette mange ting, som verden i dag anser for umulige. Men først har de brug for et sted, hvor de kan lære, og en lærer til at vejlede dem.”

Champion blev meget stille, eftersom han troede, at madame Weatherberry var færdig med at forklare sit forslag.

”Ja ... ja, de kunne blive *særdeles* fordelagtige at have,” sagde

han til sig selv. ”Jeg må naturligvis konsultere mit dommerråd, før jeg kan give Dem et svar.”

”Rent faktisk, min herre,” sagde madame Weatherberry, ”så tror jeg, at det her er en sag, vi kan afgøre uden at konsultere overdommerne. De er tilbøjelige til at være en ret gammeldags forsamling, og jeg ville være meget ked af, hvis deres stædige tendenser kom i vejen for os. Desuden er der en del *snak* rundtom i landet, som De bør være opmærksom på. En større del af Deres befolkning er overbevist om, at overdommerne er de virkelige magthavere i Det Sydlige Kongerige, og at De ikke er andet end deres marionetdukke.”

”Jamen det er jo skandaløst!” udbrød kongen. ”Jeg er regenten – min vilje er lov!”

”Bestemt,” sagde hun. ”Det ved enhver velbegavet person. Imidlertid flourer rygtet stadig. Hvis jeg var Dem, ville jeg begynde at modbevise de modbydelige teorier ved at trodse overdommerne fra tid til anden. Og jeg kan ikke komme i tanke om en bedre måde at gøre det på end ved at underskrive dokumentet foran Dem.”

Champion nikkede, mens han overvejede hendes advarsel, og endelig førte hendes overtalelse ham til en beslutning.

”Udmærket,” sagde kongen. ”De må hverve *to elever* fra Det Sydlige Kongerige til Deres magiskole – en dreng og en pige – men det er det hele. Og De skal have skriftlig tilladelse fra Deres skoleelevers værger, ellers har de ikke tilladelse til at gå i Deres skole.”

”Jeg indrømmer, at jeg håbede på en bedre ordening, men jeg tager, hvad jeg kan få,” sagde madame Weatherberry. ”Det er en aftale.”

Kongen fandt en fjerpen og blæk frem og tilføjede sine

ændringer på det gyldne dokument. Da han var færdig med sine rettelser, underskrev Champion aftalen og bekræftede ægtheden af signaturen med et laksegl med hans families kongelige våbenskjold på. Madame Weatherberry sprang op og klappede begejstret i hænderne.

”Åh, hvor er det et vidunderligt øjeblik! Tangerina? Skylene? Kom ind! Kongen har opfyldt vores ønske!”

Lærlingene skyndte sig ind i arbejdsværelset og blev overstadige ved synet af kongens underskrift. Tangerina rullede dokumentet sammen, og Skylene bandt et sølvbånd omkring det.

”Tusind tak, Deres Majestæt,” sagde madame Weatherberry og trak sløret fra sin hovedbeklædning ned over sit ansigt. ”Jeg lover, at De ikke vil fortryde det!”

Kongen fnyste skeptisk og gned sig i sine trætte øjne. ”Jeg beder til, at De ved, hvad De laver, for hvis De ikke gør, så siger jeg til befolkningen, at jeg blev forhekset og bestukket af en ...”

Champion snappede efter vejret, da han så op. Madame Weatherberry og hendes lærlinge var forsvundet ud i den blå luft. Kongen småløb hen til døråbningen for at se, om de havde skyndt sig ud i gangen, men den var lige så tom som før. Inden for ganske få øjeblikke efter deres afrejse blev alle stearinlysene og alle faklerne over hele slottet tændt igen på magisk vis. Fodtrin gav genlyd i gangene, da tjenestefolkene og soldaterne vendte tilbage til deres pligter. Kongen gik hen til et vindue og bemærkede, at selv stormen var forsvundet, men Champion fandt ingen trøst i det opklarende vejr.

Tværtimod var det umuligt for kongen at føle andet end gru, da han kiggede hen over himlen mod nord, vel vidende, at et eller andet sted i horisonten ventede den virkelige storm ...